

Előszó

A magyar költészet napja – amelyet 1964 óta ünneplünk április 11-én – évről évre emlékeztet bennünket arra, hogy a vers nem csupán művészet, hanem élő hagyomány, amelyet közösen őrzünk és közösen írunk tovább. Ahogy a természet a rügyfakadással jelzi az új kezdetet, úgy éled újjá a vers is minden alkalommal, minden leírt szóval, friss hangokkal, új gondolatokkal, bátor megszólalásokkal.

A HELMA Könyvek Kiadó és a Magyar Könyv is Magyar Termék Mozgalom 2026-ban ismét meghirdette a nagysikerű „Versben mondom el...” pályázatot, amely idén a Rügyfakadás témáját állította középpontba. A tavasz, a természet és az újrakezdés motívuma nemcsak a beküldött művek sokszínűségében jelenik meg, hanem abban a lelkesedésben is, amellyel amatőr és profi alkotók tollat ragadtak. A pályázat célja változatlan: lehetőséget teremteni mindazoknak, akik a magyar nyelvben találják meg önkifejezésük legszebb formáját, és szeretnék, ha alkotásuk helyet kapna ebben az antológiában.

A beérkezett műveket idén is a kiadó által felkért zsűri bírálta el, egyaránt szem előtt tartva a szakmai szempontokat és a pályázati feltételeket. A kötetben azok a versek kaptak helyet, amelyek megfeleltek a pályázati feltételeknek, és a zsűri közlésre méltónak ítélte. A döntés minden esetben a szerzők eredeti szövege alapján született meg, tiszteletben tartva a művészi szabadságot, az egyedi szóhasználatot, vagy éppen az írásjelek, központosítás rugalmas kezelését.

A 2026-os antológia így nem csupán egy válogatás: egyfajta művészeti metszet a kortárs magyar költészetből. A rügyfakadás – a remény, a növekedés, a megújulás jelképe –

minden versben másként jelenik meg, mégis közös üzenetet hordoz: mindig van lehetőség az újrakezdésre, a megújulásra, az alkotásra.

A HELMA Könyvek Kiadó és az MKMT mozgalom továbbra is elkötelezett abban, hogy teret adjon a feltörekvő tehetségeknek és a már ismert szerzőknek egyaránt. A kötet megjelenésével nemcsak a magyar költészet nagyjai előtt tisztelgünk, hanem a jelen alkotóit is bátorítjuk arra, hogy továbbvigyék ezt a nemes hagyományt.

A magyar nyelv gazdagságát ápolni, gyarapítani és megőrizni mindannyiunk közös felelőssége.

Apor Kata: Eltettem nyárra a telet

Eltettem nyárra a telet, ott sorakozik
a kamrában, elegáns üvegekben,
gondosan felcímkézve.

Ez itt egy kis dér, még novemberi,
ha májusban túl meleg lesz,
majd felbontom.

Ez meg itt az első hó: milyen fehér,
mint a menyasszony arca a menyegzőn és nézd,
nem volt könnyű, de ebben az üvegben
egy kis hóember, látod az orrát, még az is belefért,
milyen piros! Jól jön majd egy forró nyári
napon: kitesszük a teraszra, nekidőlünk,
és amíg hátunk mögött olvad, mi csak nevetünk.

Eltettem nyárra a telet, de most jut eszembe,
hogy nyáron elfelejtettem üvegekbe rakni
a meleget így most fázom.

Ám ha átkarolnál... Megkérhetlek? Karod melege
feledtetné a hideget,
és egészen tavaszig virágba borítaná
a lelkemet.

Apor Kata: Nézd kedvesem

Nézd kedvesem, nézz szét a tájon!
Minden az elmúlást idézi...
Jég markolja ujjamat fájón,
erős kezed nem melegíti.
Hová lett a madár az ágról,
a kék a felhőjárta égről?
Hová tűnt a csókod a számról?
Hol a szerelem a szívemből?
Lásd, a nyomom még itt a télben,
magányosan, reménykedve vár,
másik nyom követ-e a szélben,
vagy jussa a fagy, örökre már?
Nézd, kedvesem, nézz szét a tájon,
látod, a tavasz enyhet ígér!
Nézd, a rügy már pattan az ágon,
meglásd, holnap felenged a tél!

Aranyi Zsolt: Szerelmem február

Roppan a hó a talpadon,
Kacagva suhansz a tavon,
De elolvad lassan a jégvilág,
S nyílik a kertben egy kisvirág,
Hogy hirdesse neked a tavaszt,
Bár fagyos szél járja a teraszt,
Már belülről fűt az érzelem,
Mert ünnepel a szerelem.

Pácin, 2026. február 6.

Arthur V. Grant: Belső kikelet

Nem csak a nyírfák feszülnek a fénynek,
mi is levetjük kérgét a nehéz télnek.
Mert az emberi szív is úgy működik: bezár,
ha túl sokáig fúj odakint a jeges szél-ár.

Vastag sálak és némaság mögé bújunk,
azt hisszük, a fagyban végleg elkopik az utunk.
De a lélekben is van egy titkos naptár,
ami tudja: a dermedtség csak ideiglenes határ.

És egyszer csak – egy reggel, vagy egy szótól –
megmozdul valami a mélyben, a hótól
vizes föld felett. Egy gondolat, egy terv,
úgy pattan ki belőlünk, mint a zöld selyemterv.

Arthur V. Grant: Zöld ébredés

A fagy még itt-ott szürkén integet,
de a szél már másként súg a fák felett.
A jég fogsága lassan engedni kezd,
s a föld mélyén egy titkos erő ébredt.

Apró, barna pikkelyek védelme alatt,
a feszülő zöld most végre utat kap.
Nem siet, de megállni már nem tud,
egyetlen rügybe sűrűsödik a múlt.

Mert nem csak a fa hajt újabb ágat,
lehámozzuk mi is a téli kabátot.
Minden repedés a kérgen egy remény:
újrakezdhetjük, a fény küszöbén.

Asztalos Ilona: Tavaszról álmodom

Február van, s a tél komótosan baktat –
Talpa alatt fénylő, fagyos hókristályok...
A levegő csípős, s éjszaka még fagyhat –
Ám én már a közelgő tavaszra várok.

A fagyos föld szíve is megdobbán lassan –
A természet már ébred téli álmából.
A táj köröttem még dermedt, mozdulatlan,
De a Nap mosolyt küld felhő-vánkosáról.

Neszezést hallok a didergő ágakról –
Duzzadó rügyekben ébred már az élet.
Élni akarásról suttognak... vágyakról –
S elképzelem a sok születő szépséget.

Látom a csipkében álmodozó fákat,
A virágkelyhekben zümmögő méheket,
Az újra kisarjadó füvet, a nádast,
S a levelek hegyén táncoló fényeket...

Megérint a zengő madárdal varázsa,
S felemelő érzés, hogy új élet fakadt.
Megrészegít a csermelyek csobogása,
S már a levegőben is érzem a tavaszt...

Bükkszentkereszt, 2026. február 8.

Asztalos Ilona: Tavaszi anziksz

Álmatag a tavasz kócos napsugara -
Ráérősen, lustán nyújtózik s mosolyog.
Csókot lehel lágyan a fák ágaira,
Hol a rügyekben már az élet moco-rog.

A madarak halkan, hálásan pittyegnek,
S reménnyel telnek meg a viharvert fészkek.
Azt susogja a szél, hogy jön a kikelet -
Vége lesz végre a fagyos, hideg télnek.

Az avarlakók is felocsúdnak lassan,
S szirmot bont milliónyi színpompás virág.
Felélednek a méhek is a kaptárban -
Életre kel, zsong-bong, megújul a világ...

Pillangók röpködnek, madarak dalolnak -
Csintalan felhőraj játszik a napfénnel...
A cserfes kis patakok frissen csobognak,
S a tavasz illata szétárad a széllel...

Bükkszentkereszt, 2025. március 2.

Balajthy Ferenc: Kikeleti minden

Jég maradék is olvad a sárban,
S érzed a Napnak vonzerejét.
Foszlik a kertek szép ködruhája,
S táncol a fény a fák tetején.
Bágyatag lepke lebben a légben,
Zöld kikeletnek szín pora száll.
Könnyű fuvallat fut már a réten,
Gyöngyszínű felhő hegyre kiáll.

Pattan a rügy és szórja a szirmát,
Csusszan a mag már fészke alól.
Tócsa tükrében fészülködik, lásd,
Csacska madár, s a párja dalol.

Gyújts tüzet belül, ha te még fázol,
S mosolyod mindig legyen veled!
Rád lelek majd a világban bárhol,
Minden volt eddig, minden lehet!

Balla Anita: Ébredés

Hosszú téli álmából ébred most a táj,
zöld levelek alkotnak lombkoronát,
fűtengerben megannyi színes virág,
tavaszi fényben, mint egy mese világ.

A víz felszínen bárányszerűen táncol,
lágy szellő simít végig a fákon,
szorgos rovarok munkához látnak,
a természet e pillanatot nagyon várta.

Dalolni kezdenek az énekesmadarak,
beragyogják a kék eget a napsugarak,
a pillangók is vígan, kergetőzve szállnak,
Végre itt a tavasz! – üzenik egymásnak.

Básti Petra Bianka: Trillázás

Pattan a rügy, majd zöldül az ág,
Pacsirta dúdolja régi dalát.
Csendül a hangja,
S a Földi búja-haragja
Messzire száll.
Messzire száll,
Mint ő is egykoron...
Távoli vidékek regéjét zúgja,
Mitől az emberek haragja-búja
Nyomban elolvad.
Elolvad, mint dér az Alvók ágain.
S eltűnik.
Sodorja tova a patak,
Melyből majd később új élet fakad.
Tavas-virágok nyílnak körülötte,
Napsugár csillan szirmaikon.
Pattan a bimbó, virít az ág,
Pacsirta dalolja boldog dalát.

Battyányi Andrea: Szent egyensúly

szimmetriádba vágytam
belesimulni a tökéletességbe
hangokra lelteni az örületben
csendre inteni a rohanást:
de feszít
lüktet a harmónia -
magam ellen dolgozom
egyszerű falad rugdosom
csak egy rést
egy parányi repedést akarok
azt a régi levegőt érezni
beleszippantani füstjébe
s tudni ha köhögésemből
visszazuhanok
fehér szobádban
szerelmed szent egyensúlyában
ismét megmártózhatom

BenMar: Áltavas

Összebújnak odakinn a házak,
Fáznak még reggelente,
Megérintette őket a tavasz
Havas hideg kezével,
Ezrével csapódnak be ablakok...

Ballagok hazafelé,
Magam elé rajzolom a múltam,
Rajtam a jelen kopott,
Romlott jövőből szőtt maskarája.
Mára már a természet is hazudik,
Vajúdik tán az idő...

BenMar: Tavasz váró

Jön a tavasz hozzánk,
nem önként, úgy hozzák
fagyos kezű, fáradt reggelek.
Csicseregve rám szól:
"Ugorj ki az ágyból!"
Mit tehetek mást, hát felkelek.

Színesek az utcák,
a rigók is tudják,
azt dalolják: itt a kikelet.
Hangosak az álmok,
velük kiabálok:
Úzzük együtt el most a telet!

Itt a meleg nem vár,
nagykabát sem kell már,
boldogok a fázós emberek.
Ébredező vágyak
virágok közt járnak;
minden göncöt én is levetek!

Bertók István: Tavaszodás

Szunnyad most a táj - jól betakarták!
Nincs már benne hit, sem akarás
De csak tetszhalott, majd újra zöldell
Így van ez már csak a nagy körökkel!

Meglásd, kivirul majd szépen csendben
Langyos szél súgja: minden rendben
Újra zszibong, zizeg és repes
Csicseregve kacag s nevet

Még úgy tűnhet, örökre megfagyott,
Mert sosem volt elég, amit adott
De a vágy úgyis mindent megoldvaszt
Hét ágra sütő arany-mosollyal

A paplan alól már kikandikál
Pár szégyenlős-szende hóvirág
Felébresztette őket az óhaj
Napfényízű szerelmes csókkal

Biharyné Gáthy Emőke: Hópehelynyi szerelem balladája

Jó reggelt kis gyopár
feljött már a nap

Ha nem kapok tőled csókot
MOST
akkor már soha

Permetez foszló ködfátyol
megcsillan alul
olasz Dolomitok orma
s néhány fehér folt

Meg az a hangyányi
innen is hallani
nagyhangú emberboly
tarka-barkán csúcs-
hódításra indul

Ennyi volt
Szép is volt
Igaz csak pillanat
E pillanatra én
mégis imádtalak

Biró László: Jelel a télvég

Eleddig laposan keringve került kertünket a Nap,
sötétben, fázósan indult a munka, az iskola,
zimankó, lámpafény kísérte apát is haza.
De most: ereszről csurranó, csepegő csermelyek,
alvó életet óvó merev lepel, szála már felfeslett,
napvarázs a takaróból itatót teremtett.
Emberek, megrészegülve a D-vitamin lökettől,
tervezni kezdik a mindent, mi függ a jóidőtől:
nyárigumi, kerti vízmű, pá-pá ródli, muskátliföld.

(Tata, 2026.02.17)

Bonnie Marcelé: Csalóka április

Álmomban kinyíltak a tavaszi mezők,
És bőrömhöz ért a langyos kikelet.
De felébredtem, meleg paplanom köröttem,
Tetómön hűvös hóolvadás sóhajtva pityereg.

Mikor lesz már köröttem fényorgia?
Kérdelem ködös februári, hideg napon.
Lassan csepegő jég csilingelő szavát,
Mint hús reményt dideregve hallgatom.

Mikor majd a ház előtt tűzpiros tulipánok
Kéjesen ringó széltáncba kezdnek,
S leheletnyi friss melegtől,
Szírmot bontva ámulatba esnek.

Mikor Szelek havában született önmagam,
Egy csokor piros tulipánért mindent odaad,
Csalóka áprilistól elfogad mindent, amit kap,
Mi felém kacsint, hirtelen elillan a szeszélyes,
Eliramlik melegével a csalóka, vad.

(2026.)